

Vitorlával a világ körül

Szerző: Anavál Sándor (a), Téma: Beszélgetések
Megjelenés: 2013.03.20.

Beszélgetés **Méder Áronnal**, aki hat méter hosszú vitorlásával átszelte a tengereket.

Méder Áron 2006-ban huszonöt éves korában arra vállalkozott, hogy hat méter hosszú vitorlásával átszelje a világ tengereit és óceánjait.

Az út három évig tartott...

Igaz, Áron 2009-ben hazaérkezett haza földkörüli útjáról, de még közel négy év kellett ahhoz, hogy Dunaszerdahelyre is ellátogasson. Ám végül megtörtént ez is, és múlt héten a helyi művelődési központ mozitermében köszönthették őt az érdeklődők.

„A Vándorlás-est — Világjárók klubja megszervezése során igyekszünk mindig olyan világjárókat megszólítani, illetve utazókat, csavargókat, akik azon túl, hogy bizonyos úti élményeket fel tudnak mutatni, egy filozófiai üzenetet is hordoznak” — mondta Lőrinc Adrián a *VándorLáss* polgári társulás képviselője, azt est egyik szervezője. S Áron élményeket mutatott fel, ez nem is kétséges, hiszen gazdag képanyaggal és videóval érkezett dunaszerdahelyi előadására.

Viszont a fiatalember története nem itt kezdődik: „Tízévesen kezdtem vitorlázni és ebből az első pillanatban szerelem lett, és azóta ez a szerelem csak nőtt. Egyre több és több időt töltöttem vízen. Először csak egy hetet, aztán egy nyarat, aztán dolgoztam is mint vízimentő, vagy oktattam, mint vitorlásoktató. Versenyeztem az Adrián, Görögországban és a Földközi-tengeren is kezdtünk vitorlázni a családdal” — meséli Méder Áron, akit édesapja fertőzött meg a vitorlázás szenvedélyével, ezzel a sporttal, ezzel az életformával, ami már az vérévé vált.

Hét évvel ezelőtt egy nyári napon bejelentette a szüleinek, barátainak, hogy ősszel nekivág a tengereknek és körbehajózza a Földet.

— 2006-ban indultam el ősszel, és huszonöt éves voltam akkor. Ilyen korban az ember felnőtt, tehát már nem mondhatják azt neki, hogy nem mehetsz — mosolyog, majd egyetlen társára is kitér. Ő Carina, Áron vitorlása, mely végig, három éven keresztül társa volt az út során.
— Carinát két évig újítottam fel, tehát a szüleinek ismerték a hajót, ismertek engem, tudták, hogy minden hétvégén azt bütykölöm. Festettem, foltoztam, mert lyukas is volt, tehát látták, hogy Carina fontos nekem, látták, hogy valamiért túl sok energiát teszek bele, de nem gondolták volna, hogy a Földet készülök megkerülni. De támogattak — emlékezik vissza a hét évvel ezelőtti eseményekre.

Nagyon sok segítséget kapott a földkörüli utazásai során, és nem csak a magyarországi magyaroktól, de határon túliaktól is.

— Akik újságcikket írtak rólam az Új szóba, vagy küldtek egy kis támogatást, vagy például az, hogy az első könyvem is itt jelent meg a Felvidéken, ez mind-mind nagy segítségét és támogatást jelentett számomra. A legnagyobb támogatóm édesapám volt, aki maga is vitorlázik. Tudta, mit tudok csinálni ha bajba kerülök, részt vett egy kicsit a hajó felújításában is, ismert engem, tudta, hogy mit tudok és mit nem, és a rádióamatőrök is nagyon sokat segítettek a kommunikációban. Ez egy szólóvitorlázás volt a Föld körül, de valójában egy csapatmunka — mondja komolyan.

Három év és 55 ezer kilométer összesen 1091 nap alatt. Nem kis teljesítmény! De nem csak a vitorlázás vonzotta a hosszú útra. A világot is szerette volna megismerni.

— Az összes óceánon voltam, tucatnyi tengeren. Szinte minden kultúrába bepillantást nyertem, hogyan élnek mások és máshol mi van. Megtapasztalhattam, érezhettem, megfoghattam, megtapinthatam a kultúrákat, az embereket. Főleg az emberek érdekeltek. A más vidékeken élő fiatalok, az ottani gyerekek, az ottani nők, az ottani élet, tehát nem csak a helyi látványosságok, a piramisokhoz például, hanem a helyiekkel való megismerkedés. Ha egy vitorlás hajóval megérkezünk egy kikötőbe, nagyon egyszerű a dolgunk, mert egyből jön valaki, segít kikötni, és máris létrejön egy kapcsolat. A halászhajókon az emberek kedvesek, nyitottak és mindig megkérdezik, mi újság — sorolja az élményeit Áron.

Beszélt angolul, mikor útnak indult, ami szinte mindenhol elég volt arra, hogy megértesse magát a helyiekkel minden kontinensen. De néha nem volt elég a világnyelv. Olyankor némi franciatudását vetette be, vagy éppen a spanyolt, amelyből száz szó volt az egész szókészlete.

— A többi nyelv, a helyi nyelvek általában rám ragadtak, illetve megtanultam valamennyire. Érkezésem előtt már tanulgattam párszavas kis szótárakból, indonézül például, ami vicces volt, majd az "alaptudásomat" a helyiek segítségével bővítettem tovább. Az utazásnak ez a része tetszett leginkább, és ezért indultam el — mondja.

Mondták már rá, hogy megszállott, sőt, azt is, hogy örült. Néhányan azt állították, megváltozott az út során.

— Azóta is nagyon sokat vitorlázok. 2009-ben érkeztem haza, ősszel, és 2010-ben jelent meg a Békét és szelet - Három év a Föld körül című könyvem. Utána ismét szabad voltam, újra elkezdtem hajózni, és 2010-től 2012-ig egy csapattal vitorláztam az Adriától Sydney-ig. Tavaly óta pedig versenyzek. Idén lesz az óceánon az úgynevezett mini 650-es, az én hajóhosszomnak a világbajnoksága. Ez nemzetközi verseny, én vagyok az

első magyar, aki indul rajta. Érzem, hogy öregszem, érzem, hogy fárasztó, meg érzem azt, hogy jobb lenne aludni, mint vitorlázni éjszaka, de még hajt a lendület, és úgy érzem, a vitorlázás örök szerelem, tehát nem fogok ebből kiszakadni. Lehet, hogy egyszer majd a második helyre kerül az életemben, de még nem most — hangsúlyozza magabiztosan Áron.

Ha az ember hobbit választ magának, vagy mondjuk épp egy vízi sport feltétel nélküli hódolója lesz, abból előbb vagy utóbb szerelem kerekedhet. Mert nem csak két ember között jöhet létre ilyen kapcsolat, de ember és tevékenység között is. Pontosan úgy, mint Áron esetében.

Képek forrása: www.meder.hu

Nyomtatás